

နိဂရ

သစ္စာဖြား

ကတိဆိုတာ

ချန်မြတဲ့ အသွားတစ်ဘက်ရှိတဲ့

မြားတစ်စင်းပါ...။

သစ္စာဆိုတာ

ချန်မြတဲ့ အသွားနှစ်ဘက်ရှိတဲ့ မြားတစ်စင်းပေါ့...။

သစ္စာမြားဆိုတာ

ကိုယ့်နှလုံးအိမ်ကို စူးစူးနစ်နစ် ခိုင်ခိုင်တည်တည်

စိုက်ဝင်စေပြီးမှ

ချစ်သူရဲ့ နှလုံးအိမ်ကို

ပစ်လွှတ်ထိုးစိုက်လို့ ရတဲ့ အရာမျိုးပါ...။

မဲနက်တဲ့ မြွေတစ်ကောင် ခါးကြောဆန့်နေတဲ့ ပုံစံမျိုးနှင့် ကားလမ်း
သည် ဆီးကာထားသော တံလျှပ်ကန့်လန့်ကာအတွင်းသို့ ထိုးခွဲဝင်ရောက်
နေသည် ။ မြင်ကွင်းက အရှေ့ရိုးမဘက်ဆီအသွားနှင့် ဆင်ဆင်တူနေ
သေးတော့သည် ။ နံဘေးမှာ ယာဘက်၌ ယူကလစ်ပင်ရှည်တွေက နေ

အပူကို အံတုနေသည်။ ၊ ဝဲဘက်မှာ ထနောင်းပင်တွေက စီရရီနှင့် လူမြွေ
တည်တည်ရှိနေကြ၏။ သည် နေရာလေးမှာ ပဲ မြေအနေအထားက အ
ရှေ့ရိုးမအသွားနှင့် တူနေခြင်းဖြစ်သည်။ ၊ နံဘေးမှာ အစိမ်းရောင် ကမ္မ
လာနှင့် လိမ္မော်ဝါရိုးပြတ်တွေသာ အမြင်ကွာ၏။ တံလျှပ်တွေကတော့
ကားအရှိန်နှင့်အတူ မိုးရေအိုင်တွေလို ရှေ့မှာ ပြေးဖြတ်ဆီးကာနေဆဲ ...
။ ရှေ့က တံလျှပ်တွေကို လှမ်းကြည့်တော့လည်း မင်းကိုပဲမြင်နေမိပါတ
ယ် ချယ်...၊ မကြာခင်မှာ ချယ် ရှိရာကို ကိုယ်ရောက်လာတော့မှာ ပါလေ
...။

ကားသည် ဆင်ခြေလျော ကုန်းတက်ကြီးကို ဆန်တက်ခဲ့၏။ ကုန်း
ကိုကျော်လိုက်သည် နှင့် နေအောက်လေပူကြားမှာ စားသောက်ဆိုင်ကျိုး
တို့ ကျဲတဲနှင့် ကားလမ်းဘေးရွာလေးတစ်ရွာက ဘွားခနဲ ပေါ်လာသည်။ ၊
လမ်းခွဲ လမ်းခွဲဆုံတဲ့ နေရာပေါ့...။

အုန်းတောကိုရောက်ပြီ... ချယ်...။

သံသရာ ရထားလို့ ပဲဆိုဆို... ကံကြမ္မာကားလို့ ပဲပြောပြော... ဒီကား
ကတော့ ချစ်သူရှိရာသွားတဲ့ ကောင်လေးတစ်ယောက်ကို သယ်ဆောင်
လာတဲ့ ကားပဲဖြစ်သည်။ ၊ ကားလမ်းမကြီး နံဘေးဝဲယာမှာ ဝင်းကျယ်ကျ
ယ် အိမ်ကြီးရခိုင်တွေနှင့် ရွာတန်းရှည်ကြီးကို ဖြတ်ခဲ့၏။ သပ်သပ်ရပ်ရ
ပ် စိုစိုပြေပြေနှင့် စည်ပင်ဝေဆာနေသည်။ ၊ အားကျလိုက်တာ...၊ ရန်ကု
န်မှာ ဆို အလကားရတဲ့ အောက်ဆီဂျင်ကိုတောင်မှ သည် မှာ လို ဝဝလ
င်လင်ရှူမရချင်...၊ နှလုံးသားကို လက်သီးဆုပ်ထဲ ခပ်ဖွဖွလေးဆုပ်ထား

သလို အသက်ရှူရတဲ့ ဘဝ...၊ ကဲ...ဆားတောင်က ကိုယ့်ဆရာတွေ ဘယ်လောက်များ ကံကောင်းလိုက်ပါသလဲ...၊ နေပူအောက် လသာနေတဲ့ သူတွေကို မြို့ပြရဲ့ မွန်းကြပ်ပိတ်လှောင်မှုတွေကြား ပြေးလွှားနေရသူတွေက အားကျမိတာ အဆန်းမှ မဟုတ်ပဲလေ...။

ဆီးဖြူသီးတွေ ဆန်ကာထဲလိုမ့်သလိုပါပဲ...၊ ကားထဲမှာ ဟိုဘက်ယိမ်းလိုက်သည် ဟိုဘက်ယိမ်းလိုက်သည် ဘက်ယိမ်းလိုက်... အပေါ်မြောက်လိုက်...အောက်ကျလိုက်နှင့် စည်းချက်ညီတဲ့ ခရီးသည် ယိမ်းကို ကြည့်ရင်းသူပါ လိုက်ယိမ်းနေမိသည့်အဖြစ်...

ဝူး...ဘူး...ဘူး...ဂလုန်...ဂလောက်

ဒုန်း...အိ...အိ...ဂီ...ဂီ...ဂျလောက်

ခါတ်ပြားပွတ်တဲ့ ဒီဂျေတစ်ယောက်မပါသော်ငြား ခရီးသွားအားလုံး ဟ်ဟော့တေးသွားတစ်ခု ကခုန်နေသလို ယိမ်းထိုးမြောက်ကြွအောက်ပြန်ကျနှင့်...ဒါ "လှတော" တဲ့ လားကိုယ့်ဆရာရေ...။ "လှတောကကားလမ်းသိတယ်မဟုတ်လား၊ ကျောက်ခဲတွေပဲမျိုးစုံ အစာကြေသွားမယ်"တဲ့ ။ လှတောသားစကား သိပ်မှန်ပါလား...။ စကားကြွယ်လှသော လှတောသားတွေကို သူသည် စိတ်ထဲမနေ၍ ဝမ်စွေ့ ဝမ်စွေ့ ဝမ်ဝမ်စွေ့လိုက်မိ၏ ။ တစ်ခါကလည်း လူတစ်ယောက်သည် လှတော သားတစ်ဦးကို "သူငယ်ချင်းစီးပွားရေးကောင်းရဲ့ လား" ဟု မေးလိုက်သည် ။ သည် တွင် လှတောသားက "စီးပွားရေးကတော့ ကြပ်သလားမမေးနဲ့ ဝါးလုံးခေါင်းထဲ ဆင်တိုးတာကမှ ချောင်လိမ့်ဦးမယ်ကွ" ဟု ပြန်ဖြေခဲ့သည် ။ ရှိသေးသည် ...သမဆိုင်မှာ စက်ဘီးတာယာလာဝယ်သော လှတောသားကို ဆိုင်တာဝန်ခံက လှတောသားမှန်း သိ၍ စ၊ လိုသည် နှင့် "ခင်ဗျားတာယာက အကောင်းကြီးရှိသေးတယ်မဟုတ်လား...လဲစရာ လိုလို့ လားဗျာ" ဟု

မေးသည် ။ လှတောသားက "တာဝန်ခံကြီးအမြင်ပဲလေ...ကျုပ်တာယာ ကျ ဘဲဥပွတ်ထိုးထားသလိုဖြစ်နေပြီဗျ...၊ ဆံပင်မွှေး စူးရင်တောင် ပွင့် ထွက်မှာ မို့ ကျုပ်မှာ ဆံပင်ညှပ်ဆိုင်ရှေ့ကတောင် မဖြတ်ရဲဘူးဗျ" ဟု ပြ န်ပြောလိုက်သည် ... တဲ့ ...။ လှတောသားစကားကြွယ်ပုံကို စဉ်းစားရင်း သူ့မျက်နှာပြုံးသွားသည် ။ သူ့အပြုံးကို နံဘေးမှ လူရည်သ န့်က ချေဖျက်၏။

"အားလုံး ခဏဆင်းကုန်ပြီ...၊ ခင်ဗျားမဆင်းဘူးလား... ဆင်းရလိမ့် မယ်ဗျ... သူတို့ စပါယ်ယာဘီးလဲမလို့ တဲ့ "

သည် လူနှင့်အတူ သူလည်း ဆင်းလိုက်လာခဲ့သည် ။ ဝတ်စားပုံက သန့်သည် ၊ အသားရောင်နှင့်က ဆန့်ဆန့်ကျင်ကျင်...၊ အသားက ညိုသ ည် ညက်သည် ...နည်းနည်းမဲသည် ...ပြောင်သည် ...၊ လှတောသားလို မျိုးသာပြောရပါလျှင် အာဖရိက ကျွဲကိုကစ်တိုက်ထားသည့်နှယ်။

အညာကားလမ်းဘေး ရွာလက်ဘက်ရည်ဆိုင်လေးမှာ အနှီကစ်တို က်ထားသော အာဖရိကကျွဲနှင့် တစ်ခရီးတည်းသွားရင်း တစ်ထောက် နားမိ၏။ လူက တော်တော်ရည်မွန်သည့် ပုံစံနှင့် သဘောကောင်းဟန်ရှိ သည် ။ ပညာတတ် တစ်ယောက်လည်း ဖြစ်လိမ့်မည်။ သူ ဘယ်သူ ငါဘ ယ်ငှာနှင့် တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် မိတ်ဖွဲ့ ဖြစ်၏။

-စိုးဝင်းငြိမ်းလို့ တော့ လူတွေသိပ်မလိုပါဘူး ကိုရဲထက်ရာ...သူများ တွေခေါ်သလို ကိုမဲကြီးပဲခေါ်ပါ ဟားဟားဟား-

ပွင့်လင်းဖော်ရွေတတ်သူ ကိုမဲကြီးနှင့် အမြဲတမ်းအတွေးဖြင့်မွေ့လျော်နေတတ်သော ရဲထက်တို့ သည် လက်ဘ က်ရည်ဆိုင် တစ်ထိုင်စာ ကားစပါယ်ယာဘီးတစ်လုံး တစ်ခါလဲ၍ အနား ယူစခဏမှာ ပင် ငယ်ပေါင်းတွေလို ခင်မင်သွားပါလေတော့သည် ။

-လိုတဲ့ အကူအညီရှိရင်လည်း ပြော ကိုရဲထက်...အားမနာနဲ့ ၊ ဒီကို ရော ဘာကိစ္စနဲ့ လာတာလဲဗျ-

သူပြုံးသည် ။ ဒါသည် အဖြေပဲလား...၊ အမေးကိုအပြုံးနှင့် ဖြေတော့ ကိုမဲကြီးပြုံးသည် ။

-သဘောပေါက်ပြီ...ဒါဆိုနှလုံးသားနဲ့ ပတ်သက်တာပဲ ဖြစ်ရမယ်-

-ခင်ဗျားရဲ့ အဘေးအဘီတွေဟာ ဦးအောင်ဇေယျ လက်ထက်က ပ ရောဟိတ်ကြီးတွေများ ဖြစ်ခဲ့လေသလားဗျာ...ခင်ဗျားပြောတာ အမှန်ပါ ပဲ-

-ဘယ်သူလဲ...ဘယ်အရပ်ထဲကလဲ... ကျွန်တော် ကူညီမယ်ဗျာ...ကျွန်တော်က ဒါမျိုးဆိုသိပ်ဝါသနာပါတာဗျ-

-ကျေးဇူးပါဗျာ...အားလုံးပြေလည်သွားခဲ့ပါပြီ...၊ ဒါပေမဲ့ လိုအပ် လာရင်တော့ ကိုမဲကိုပဲ အားကိုးရမှာ ပဲဗျ-

စင်စစ်သည် ကစ်တိုက်ထားသော အာဖရိက ကျွဲပေါက်နှင့် ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်သွားသည် ကပင် သူ့ဘဝအတွက် ... သူ့နှလုံးသားအတွက် အရေးကြီးသော လွဲချော်မှုတစ်ခုဖြစ်စေတော့မည်ကို ယခုအချိန်မှာ သူလုံးဝမသိနိုင်သေးပါ...။ သဘောဖြူသော မဲလူကလည်း မသိသေးသည့် အချိန်အခိုက်...။

အညာလေပူကိုကားထဲမှာ ထူးထူးဆန်းဆန်း ခံစားလိုသော်လည်း ခံစားခွင့်မရ...၊ ကားကမှန်လုံကား... ၊ Air Con: က ချိနဲ့ နဲ့ ဟိုမရောက်သည် မရောက်နှင့်...၊ သူစိတ်သည် လည်း ဟိုမရောက်သည် မရောက်ဖြစ်နေသည် ။ ဟိုရောက်လိုက် သည် ရောက်လိုက်လည်း ဖြစ်နေသည် ။ အာရုံထဲမှာ ချယ်၏ မျက်နှာက သံချောင်းမခေါက်ပဲ အော်တိုမက်တစ်ဝ

င်ရောက်လာ၏။ ချယ်ရယ် မင်းကိုသတိရလိုက်တာ...။

ကားသည် ကုက္ကိုရိပ်တန်းကြီးအောက်မှာ ပြေးဖြတ်နေသော်လည်း သူ့မျက်လုံးထဲမှာ ကုက္ကိုရိပ်တွေ ရှိမနေပါ...၊ ကံ့ကော်ရွက်တွေကို မြင်နေ၏။ ကျောခိုင်းထွက်ခွာလာခဲ့ရာ မိုင်လေးရာကျော် အရပ်ဆီသို့ ခြေလှမ်းတွေပြန်လှည့်နေ၏ ...။

အဲသည် မှာ ကျိုးပဲ့မွကြေသွားသော နာရီစက္ကန့်တံတွေ ရှိနေသည် ။ အတင်းပြောတတ်သော အင်းလျား၏ လှိုင်းလေတွေရှိနေသည် ။ ချစ်သူကောင်ကလေး ရောက်မရောက် Attendance ကောက်နေသော စံရိပ်ငြိမ်ကားမှတ်တိုင်လေးရှိနေသည် ။ တက္ကသိုလ်ရနံ့မျဉ်းပေါ်မှာ Catwalk လျှောက်နေသော ကံ့ကော်ပွင့်တွေရှိနေသည် ။

နောက်...ချစ်ရပါသော...ချယ်...သို့မဟုတ်...

ချယ်ရီဆိုသော ကောင်မလေးရှိနေသည် ...။

သည် နေ့က စနေနေ့ဖြစ်သည် ။ Distance တွေက စနေ၊ တနင်္ဂနွေ နှစ်ရက်တက်ရသည် ။ Science တွေဆိုလျှင် attendance ခေါ်သည် ဆိုတော့ ကျောင်းကြီးထဲမှာ Distance ကျောင်းသားတွေ၏ ခြေထောက်တွေကို ပြန်မြင်ကြရပြီ။

-ဝင်နီ တွေလား...ဟိုမှာ ဂျပ်ဆင်ရှေ့ကလာနေတဲ့ ငတ-

-ဟင့်အင်း ...ငတ က လေးငတဆိုတော့...ဘယ်ငတကို ပြောတာ

လဲ—

—ဟို ငတလေဟာ... Arrow ဖြူနဲ့ ယောပုဆိုးနဲ့ ဒီနေ့မှ ပဲများ လာတာ
လေ...လွယ်အိတ်က TRI နဲ့ စာဂျဉ်းရုပ်လေ ဟင်းဟင်းဟင်း...—

—မြင်ပြီ...မြင်ပြီ...၊ အဲဒါ Botany ကရဲထက်ဆိုတဲ့ ကောင်ပဲ စာလေး
မတောက်တခေါက်ဖတ်...ကဗျာလေးတစ်ပုဒ် နှစ်ပုဒ်ပါပြီး
သူ့ကိုယ်သူများ ...။ နဝဒေးဝင်စားတယ်မှတ်နေတဲ့ ငတလေ... ဘာဖြစ်
လို့ လဲ ဖွေးဖွေးရဲ့ —

ဝင်နီနှင့် ဖွေးဖွေးတို့ သည် သူတို့ ဝတ်ထားသော ဂါဝန်နှင့် ကွာတော့ဒဲ
ပွအောက်မှ ဖြတ်သွားတော့မည့် ကျောင်းတော်သားတို့ အား ကံ့ကော်ရွ
က်များကြားမှ ကြည့်နေရင်း အတင်းတုတ်ရန် ကြံစည်နေကြခြင်းဖြစ်ပါ
သည် ။ ဖွေးဖွေးသည် မျက်တောင်ကော့ကြီးများကို ပိတ်လျက်အာရုံယူ
လိုက်၏။ အတွင်းလှိုင်းကပြင်းတော့ နဘေးမှ ချိနဲ့ ရွက်အို နှစ်ရွက်ပြုတ်
ကျသွားသည် ။

—ဘာလုပ်တာလဲ ဖွေးဖွေးရဲ့ —

—အာရုံနဲ့ တွက်ကြည့်နေတာလေ...၊ ဒါ... Since 1970...၊ ငါတို့
ဖွားဖွားတွေ လက်ထက်ကတည်းကရှိခဲ့တာ...၊ တက္ကသိုလ် ကံ့ကော်မ
နောဗေဒင်ပဲ...၊ ကျောင်းသား ကျောင်းသူတွေကိုပဲ အာရုံမြင်လို့ ရတာ
လေ...—

—နင်...ဘာမြင်လဲဟင် ဖွေးဖွေး—

—ခုနက သွားတဲ့ Physics အုပ်စု...ဝင်နီမှတ်မိလိုက်တယ် မဟုတ်
လား...အသားဖြူဖြူ ထောင်ထောင်မောင်းမောင်းနဲ့ ချယ်ရီတို့ အုပ်စု
လေ—

-မြင်လိုက်တယ်လေ...သူတို့ ကင်တင်းသွားကြတာပဲ၊ ဘာဖြစ်လို့ လဲ

—

-ဘာဖြစ်ရမှာ လဲ...ငါ့အာရုံထဲမှာ ရဲထက်နဲ့ ချယ်ရီကို လက်ကလေး
တွေကိုင်ပြီး ထိုင်နေတာ မြင်လိုက်တယ်...၊ ကင်တင်းမှာ သူတို့ နှစ်
ယောက်ဟာ မထင်မှတ်ပဲ ချစ်သူတွေ ဖြစ်သွားကြလိမ့်မယ်၊ ဒါပေမဲ့ အဲ
လိုမဖြစ်ခင်မှာ ...ချယ်ရီက ရဲထက်ရဲ့ ပါးကို လူလည်ကောင်မှာ ရိုက်လိ
မ့်မယ်—

-ဟယ်...ရဲထက်လေး သနားပါတယ်...လူကောင်ကသေးသေး ချယ်
ရီက ဟဲဗီးကြီးနော်—

-အဲဒီစကားကို ရဲထက်ကိုသွားပြောကြည့်ပါလား... ကမ္ဘာကို ကိုင်
လှုပ်ခဲ့တဲ့ နပိုလီယံတို့ ဟစ်တလာတို့ လဲ ငါ့လိုလူကောင်သေးတွေလို့ ပြ
န်ပြောမှာ ပဲ—

-ဟယ်...ငါလိုက်ကြည့်ချင်လိုက်တာဟယ်—

-ကောင်မ မနန့်နဲ့ ... ကိုယ်ဘာသာ အပင်ပေါ်မှာ ပဲ အေးအေးနေ...
အချိန်မတန်ဘဲ ကြွေကျသွားမှ ဟုတ်ပေ့ဖြစ်နေမယ်—

ကံ့ကော်စကားဆိုတော့လည်း လူတို့ မကြားနိုင်ပါ...၊ ဖွေးဖွေးနှင့် ဝ
င်နီတို့ မှာ ပင်ယံထက်မှာ ဝင့်ဝင့်ထည်ထည်လှသွေးကြွယ်နေသည့် ကံ
ကော်ပွင့်လေးနှစ်ပွင့်ဖြစ်ပါသည်။ ။ ၎င်းကံ့ကော်ပွင့်လေး နှစ်ပွင့်ပြောနေ
သော စကားအား အဘယ်လူကများကြားနိုင်ပါမည်နည်း။ သူတို့ ပြော
သည့်အတိုင်း ဖြစ်လာမလာကိုတော့ ကိုယ့်ဆရာလည်း သိချင်မှာ ပါပဲ...
၊ ကဲ... ကင်တင်းကို ကြည့်လိုက်ကြရအောင်လား...။

အသားစလေး တစ်ဖက်တောင်မကျန်အောင် ခွေးလျက်ထားသလို ပြောင်သလင်းခါသွားတဲ့ ဆီချက်ပန်းကန်များ ...၊ ပေါက်စီ၊ ကြက်ဥပေါင်မုန့်ကြော်၊ ကော်ဖီခွက်၊ coke တစ်ဖူး၊ tissues စက္ကူကပါလိုက်သေး...၊ စားပွဲတစ်ဆန့် မျက်လုံးဝေရင်းမှ ချယ်ရီ၏ ပန်းနုရောင်နှုတ်ခမ်းလေးက စကားပွင့်တွေ ချွေချလိုက်၏။

-ရ င်းရ မှာ မနည်းဘူးကွ ဒီလိုလုပ်ရအောင်...ငါခိုင်လုပ်မယ် မဲလိပ်နှိုက်မယ်... မဲလိပ်လေးလိပ်နှိုက်ရမယ်... ဂဏန်းတွေပါမယ်။ အဲဒီဂဏန်းဟာ အမှတ်ပဲ ... အမှတ်အနည်းဆုံးလူက ဒီဝိုင်းကိုရှင်းရမယ် ...ကံကြမ္မာပဲလေ...ဗိုလ်အောင်ဒင်တောင်မှ မမြဝင်းကို မဲလိပ်နှိုက်ပြီး ကံတရားရဲ့ အဆုံးအဖြတ်ကို ယူခဲ့သေးတာပဲ...ကဲ...ဘယ့်နှယ့်လဲ ရေကျော်မ...—

-ဗိုလ်အောင်ဒင် မမြဝင်း နှိုက်...အဲ...အဲ...ဗိုလ်အောင်ဒင် မမြဝင်းကို မဲလိပ်နှိုက်တာနဲ့ ငါနဲ့ ဘာဆိုင်လို့ လဲ မိချယ်ရဲ့ —

ရေကျော်သူ ခင်ချိုစွာနံ့က အဲလိုပဲ အူကြောင်ကြောင် ပြောတာတာ လုပ်တတ်သည် မို့ ချယ်ရီက သူ့ဘက်အာရုံလွှဲလိုက်ခြင်းဖြစ်သည် ။ မှော်ဘီမှ မြင့်မြင့်သန်းကပါ အူကြောင်ကြောင်မှီရာ အချစ်နှင့် ဆက်လိုက်လာ၏။

-ဟာ...ရေကျော်မ နင်လုပ်မှ ရှုပ်ကုန်မယ်... လုပ်... မိချယ် ကံတ

ရားပဲ...နီလာနဲ့ သန်းသန်းနုလည်း သဘောတူတာပဲ...ကဲ...မိချယ်...နှိုက်... ဗိုလ်အောင်ဒင်... အဲ... အဲ... မဲလိပ်—

နုနုဖတ်ဖတ် ဖယောင်းလက်ချောင်းလေးတွေ မဲလိပ်စီစဉ်နေစဉ်မှာ မရွှေချောတို့ က မပြီးနိုင်သေးသော ကိုရီးယားဇာတ်လမ်းတွဲကို စားမြုံ့ပြန်ကောင်းနေကြသည်။ ။

-ဟာ...လာပါပြီဗျာ... သား ... ရေပုံးထမ်းလာတဲ့ ရဲထက် ဟား ဟား ဟား—

ကပ်လျက် ယောက်ျားလေးဝိုင်းမှ အော်ကျယ်ကျယ်အသံကြောင့် ချယ်ရီသည် မဲလိပ် လိပ်နေရာမှ မျက်လုံးထောင့်ကပ်ကြည့်လိုက်၏။ အိမ်တက်လား၊ အန္တရာယ်ကင်းလား...မသိ၊ အလှူစားဝတ်စုံနှင့် ကျောင်းတော်သားလူကောင်သေးက ဆိုင်ထဲဝင်လာကာ ၎င်း ယောက်ျားလေးဝိုင်းမှာ ဝင်ထိုင်၏။

-ရဲထက်ရာ...အခုလိုဝတ်၊ စားထားတော့လည်း ဗိုက်မှာ ရွံ့တွေပေလို့ ပါလားဟ—

-ဝပ်ပြီးစားတာဆိုတော့ မင်းကရဲထက်ကိုနွားလို့ ပြောတာပေါ့လေ...တို့ ကိုရဲက ခုလိုဆိုတော့ မိသွားပြီကွ၊ ခါးပိုက်နှိုက်လို့ မိသွားတာလေ... ငါတို့ ဘယ်စခန်းလိုက်ပြီး အာမခံရမှာ လဲ ကိုရဲ—

"ပေါ့ကျ" ဟု လက်ညှိုးထောင်အော်လိုက်ရင်း ရဲထက်က သူငယ်ချင်းတွေကို ကြည့်ကာခေါင်းခါသည်။ ။

-မဟောင်းနေဘူးလား... အသစ်တွေပေးပါလားကွာ... အသစ်တွေနဲ့ ရယ်မောပစ်လိုက် ချင်လို့ ပါ—

ဤတွင် U.F.L မှ စနေတနင်္ဂနွေမှာ အတန်းမရှိပါပဲနှင့် Distance သူ

ငယ်ချင်းများ ရှိရာ ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်ဘက်ရေကြည်ရာ မြက်နုရှာလေ
သူ ရွှေဘုန်းက မာမိကြီးဟန်ပြုလျက်...။

-အသစ်တွေက မန္တလေးကမရောက်သေးလို့ ပါနော်... Manday ကျ
လာခဲ့လေ... မာမိစီစဉ်ထားမယ်နော် သား... ကိုရဲ ... သားကိုရဲ ... ကိုရဲ
... သားလေး ... ကိုရဲ—

-စောစောစီးစီး လာဘ်ပါးလိုက်တာ ရွှေဘုန်းရာ.. ဖွ..ဖွ..သွားဟ..
သွားဟ...—

ပြောရင်းနှင့်လက်ဟန်တွေ ခြေဟန်တွေပါသွားသည့်ရဲထက်...

လက်တစ်ဘက်အမြှောက်...လက်ကြားညှပ်ထားသော ဆေးပေါ့လိ
ပ်က အရှိန်နှင့် လွတ်ကျသွားသည် ။ ဆေးလိပ်ကျသွားရာကို ရဲထက် အ
လျင်အမြန်လိုက်ကြည့်သည် ။ သွားပြီ ... ဆေးလိပ်သည် မှောဘီမှ
မြင့်မြင့်သန်း၏ လုံချည်ပေါ်ကျသွားသည် ။ သူမျက်လုံးရော မျက်ဆန်ပါ
ပြူးထွက်သွား၏။ မြင့်မြင့်သန်းကတော့ မသိ ကိုရီးယား စကားဖောင်ဖွဲ့
... ကိုရီးယားရေအလျင်ကြောမှာ မြောပါနေဆဲ...၊ သူ မြင့်မြင့်သန်း အ
နီးသို့ ချက်ချင်းရောက်သွားသည် ။ အရေးဆို ဘယ်လို စပြောရမည်မသိ
...၊ စကားအစရှာမရဖြစ်နေဆဲ...၊ မြင့်မြင့်သန်းနှင့် နီလာကတော့ ကိုရီး
ယားလေဟု နံစီးလျက်...

"အဲဒီမှာ ကမ်ကီးဘန်းနဲ့ ကင်ဂျီဟိုက ဂျန်ဂျီဟွန်းနဲ့ ဂေါင်ယိုဂျင်းရှိရာ
ဆိုးလ်ကိုလိုက်လာ ... ဒါပေမဲ့ ... ဂျန်ဂျီဟွန်းဟာ ပတ်ဂျီယောင်နဲ့ ဂျန်
တေးဆောင်ကခေါ်သွားလို့ ဟေအွန်ဒေးကို ထွက်သွားတဲ့ အချိန် ...၊
ဟေအွန်ဒေးမှာ တော့ ဂေါင်ယိုဂျင်းဟာ ဂိုဆိုယောင်နဲ့ အတူစောင့်နေ
တာလေ...၊ ဂျန်ဂျီဟွန်း၊ ပတ်ဂျီယောင်၊ ဂျန်တေးဆောင်တို့ ဟာ ဂေါင်ယို
ဂျင်းနဲ့ ဂိုဆိုယောင်ကို ကင်ဂျီဟိုနဲ့ ကမ်ကီးဘန်း ရှိမရှိမေးနေတုန်း ရပ်

ဆောင်ရဲ့ CEO ပတ်ဆောင်ဝှမ်းနဲ့ ဟေအွန်ဒေးမှာ တွေ့ကြပါရော"

-အဲဒါဆို ဒေါင်ဂျန်အကျိုးဆောင်အဖွဲ့က ကိုဟေးဆောင်နဲ့ ပတ်ဆောင်ဝှမ်းက ဟေအွန်ဒေးမှာ ပြန်ပေါင်းထုပ်မှာ ပေါ့—

-မပေါင်းဘူး၊ ကိုဟေးဆောင်ဟာ ယိုဆီးမှာ ကတည်းက ချွင်းဆို ကျောင်နဲ့ လက်ထပ်ပြီး ကိုယ်ဝန်ရှိနေပြီဟ...အဲဒီကလေးဟာ ကင်ဂျီဟိုပဲ—

ကြာလျှင် ကိုရီးယားလေထဲမှာ လုံချည်မီးထတောက်တော့မည်မို့ သူက ပြောမိပြောရာဝင်ပြောရပါပြီ။

-ဒီ ... ဒီ...ဒီမှာ ခင်ဗျာ...ကင်ဂျီဟိုတွေ ချောင်ဆိုဂျှိုင်တွေ နောက်မှ ပြောပါ... အ... အ...အခုအရေးကြီးတာက ...က ...က ... ဗျာ...ဟို... ဗျာ...—

-ကဗျာ ဟုတ်လား... Sorry ကဗျာစာအုပ်မဝယ်သေးဘူး အဲ...နီလာ ... ငါပြောတာ ဘယ်ရောက်သွားပါလိမ့်—

-ခင်ဗျားကလည်း ဗျာ ... ပတ်ကျိုင်တောင်ပေါ်မှာ ရွှေစုဝံနဲ့ ဝမ်ချိုင်းနဲ့ တွေ့တာ ရောက်သွားပြီဗျာ—

-ဒီမှာ —

မြင့်မြင့်သန်းသည် အသံစူးစူးနှင့် တုန်ပြန်ရင်း သူ့ကို နောက်လှည့်ကာ ရန်တွေ့သည် ။ သည် မှာ ပင် သူက ဆေးလိပ်မီးရှိရာ မြင့်မြင့်သန်း၏ လုံချည်ပေါ်သို့ မဝံ့မရဲလက်ညှိုးထိုးပြလျက်...

-ဟို ..ဟို..အဲ..အဲ... အဲဒီမှာ ... လုံ .. လုံ ... လုံချည်...ခင်ဗျား...လုံချည်... မိ.. မိ.. မီးလောင်နေပြီဗျာ—

မြင့်မြင့်သန်းက အလန့်တကြားအော်လိုက်ရင်း လက်နှင့်ထိတ်ထိတ် ပျာပျာ ကော်ထုတ်လိုက်သည်။ မီးခိုးငွေ့တွေနှင့် ဆေးလိပ်တိုကြီးသည် နောက်ဘက်ဝိုင်းသို့ ဝှီးခနဲလွင့်သွား၏။ သည့်နောက် နောက်ဘက်ဝိုင်း စားပွဲပေါ်မှ ကြာဇံဟင်းခါးခွက်ထဲသို့ ဘုတ်ခနဲကျသွားသည်။ တော်သေးသည် ...။ ကြာဇံဟင်းခါးခွက်ရှင် ကျောင်းတော်သားကို ရွှေမှန်ကောင်မှာ ဗို့အားပြင်းစွာ လေဒီကသိုင်းရှုနေသည့် အတွက် လေထဲမှ ဝဲပျံလာသော ဆေးလိပ်တိုကြီး သူ့ခွက်ထဲကျလာသည် ကို သူ့မြာမသိလိုက်ရှာ။

သည် အချိန်မှာ မြင့်မြင့်သန်းသည် လည်း မီးခိုးငွေ့အူနေဆဲ ဖြစ်သောလုံချည်နေရာကို လက်နှင့်ကပျာကယာ ဖိအုပ်ကာ ငြိမ်းသက်နေ၏။ အငွေ့သေသွားတော့ ကျပ်ပြားဝိုင်းသာသာ မီးလောင်ပေါက်ကြီးက တကယ့်နေ့ ရ ၁ကြီးမ ၂၁ ...။ ရှေ့ပိုင်းလုံချည်သားသုံးခေါက်စာ အပေါက်ကြီးဖြစ်သွားသည်။ ထမီစကပ်ဆိုတော့ လှည့်ဝတ်လို့ လည်း ရနိုင်မည်မဟုတ် ...။ ဒေါသစွက်စွက် ဇီးရွက်လောက်မျက်နှာနှင့် မြင့်မြင့်သန်းသည် သူ့အားတရားခံရှာချေပြီ...။

-ကဲ...ပြော... ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ ... အဲဒါ ရှင်လုပ်လိုက်တာလား...

—

-အဲ ... အဲ ... အဲဒါ ... ဆေး ... ဆေးလိပ်လေ ... ဆေးလိပ်လေ ... ဆေးလိပ်တိုကျသွားတာ ... လက် ... လက် ... လက်နဲ့ လွတ် ... လွတ် လွတ်နဲ့ လက်နဲ့ ဗျာ ... အဲ ... အဲဒါ ...—

သူ့ယောင်ယောင်မှားမှားစကားကို ဘုမသိဘမသိနှင့် ကယ်တင်ရှင် ပေါ်လာ၏။ နီလာသည် သူမြင်လိုက်သည့်နှယ် အတည်ပေါက်နှင့် ချော်

လဲရောထိုင် လိုက်လေ၏။

-ဟုတ်တယ်လေ ... ငါမြင်လိုက်တယ်... နင့်လက်က သူ့ကို တိုက်ပစ်လိုက်တာလေ... သူက ဟိုဘက်က လာပြီး ဖြတ်အသွားမှာ နင့်လက်က ဝင်တိုက်လိုက်လို့ သူ့ဆေးလိပ်က နင့်ပေါ်ကျသွားတာ မမရဲ့ ... ဪ ... ငါကမျက်စိအင်မတန်လျင်လို့ ပါလား မြင့်မြင့်သန်းရယ် ...—

သည် တော့မှ မြင့်မြင့်သန်း၏ ဒေါသရိပ်တွေ လွင့်ပြေးသွားတော့သည် ။ သူ့ကိုကြည့်ကာ တိုးတိုးဆို၏။

-Sorry နော်—...တဲ့ ။
